

Nordiska Mästerskapen i pimpelfiske.

Tävlingen Nordiskt Mästerskap i pimpelfiske är avgjort, trekampen mellan Norge, Sverige och Finland slutade med finländsk seger. Sverige gratulerar Finland till segern. Tävligen hade sin bas i Kongsvinger i Norge för att sedan åka till tävlingen som arrangerades av Odal SFK cirka 45 minuters resa från Kongsvinger.

Kan man tävla i fiske frågar sig säkert många, det enkla svaret är att det kan man. I inte mindre än 17 grenar arrangeras varje år SM i fiske, där pimpelfisket än så länge är största tävlingsgren med cirka 6.000 utövare. Av dessa tas tre ut i varje klass från SM till NM varje år. Ett smalt nålsöga och det finns många väldigt duktiga pimpelfiskare som ännu inte lyckats kvalificera sig till NM.

I NM i pimpelfiske tävlar man efter abborre det gör man i fyra olika klasser, Junior, Senior, Veteran, Äldre Veteran och i dam respektive herrklasser. Det gör åtta klasser totalt med tre i varje vilket gör 24 tävlande från varje land plus tre kaptener/coacher från varje land där en får stanna på land med två sk ”runners” har till uppgift att vara coacher till de tävlande på isen. En coach tillryggalägger 2-2.5 mil på fyra timmar, springandes på isen för att ge så mycket information till de tävlande som möjligt. Denna gång var Micke Engvall och Anders Paschen de löpande medan Kalle Abresparr var kapten på land, en viktig roll som håller ihop hela truppen med bokningar och service.

De flesta tog sig via chartrad buss till Kongsvinger, en Wikmans buss som började i Arboga och sedan plockade upp deltagare och medföljande hela vägen till gränsen till Norge i närhet av Charlottenberg. Solen sken och stämningen var positiv och uppsluppen, man tränade på nationalsången bak i bussen då man räknade kallt med seger i landskampen.

De som inte tog sig med bussen utan tog egen bil ringde en kort tid innan vi var framme, vi kan inte checka in, Sverige måste lämna fakturaunderlag innan vi får nycklarna. Nu blev det fart och alla möjliga kontakter togs men när bussen väl anlände hotellet i Kongsvinger så löste sig allt på några minuter.

Innan avfärd hade landslaget erhållit tävlingskläder vilket möjliggjorts genom huvudsponsorerna Didriksons, ABU, Svedea, Wikman buss och Sportfiskarna.

På väg till kudden vart det totalstopp i korridoren, nu var svenska laget taggade inför träningstävlingen på fredagen och djupkartor låg på borden och taktik var redan igång. Vissa pratade om att fiska bra, andra för att testa olika utrustning, djup och teknik inför lördagens NM. Samtidigt stod Abresparr i sitt rum och gjorde i ordning alla beten (maggots, pinkies, bloodworms) de tävlande skulle ha med sig på tävlingen.

På fredagens morgon regnar det, enligt apparna skall det regna hela dagen. Fredagen erbjuder en träningstävling på Storsjön där alla ges möjlighet att mäta sig med de bästa, ett trettiotal lokala förmågor och medföljande från lagen tar chansen att vinna mot eliten. Efter mindre än en timme har vätan trängt sig igenom till underkläderna, men trots detta viker ingen svensk ner sig. Man kämpar och gör jobbet, torr får jag bli när jag bytt kläder på hotellet säger flera när jag passerar på isen för att se hur det går. Sverige vinner tre klasser på träningstävlingen, som vanligt har fisket varierat och man ser ingen röd tråd i vad som fungerat bättre eller sämre men att vissa områden givit mer fisk är tydligt. Fredagskvällen avslutas med genomgång gällande vattnet på lördagens NM. Inte helt överraskande blir det samma sjö, men på ett stort område som var avstängt på fredagen, i flera timmar gör de olika klasslagen upp sin taktik, vissa skall fiska

tillsammans medan andra skall sprida ut sig. En svårighet är att mobiltelefonen inte får användas, så man kan inte ringa sina lagkamrater och berätta hur det går på olika ställen.

På lördagen snöar det rejält och det blåser hårda vindar, över 14 m/s med byar upp emot 18 m/s. Landslagskläderna räddar många då de håller emot. Annika Skoog, en damveteran från Gimo bröt foten nyligen men med hjälp av kryckor tar hon sig ut på isen, väl där går det bra säger hon. Alla får som brukligt 30 min att förflytta sig innan startskottet skjuts med en hagelbössa upp i luften. Jag ser att klungor bildats vid speciella partier såsom grynnor, djupkanter, sund och områden med tydligt varierad bottenstruktur. De tävlande fiskar med klassiska pimpelspön och med sk varpspön. Man använder pirk i alla dess former, mormyskor, trekrok i lim eller garn i olika färger, enkelkrok, med eller utan beten. Var och en tror på sitt och variationen blir därför enorm, men mest gäller att variera första timmen för att se om man kan finna ”koden” för dagen.

Till den bortre delen av sjön har det svenska herr veteranlaget gått men i snöyrans har de gått till fel udde, inte alls den de skulle till vilket upptäcks först efter en timme. Kai bestämmer sig för leta efter rätt udde och försöka hitta det lilla grundet utanför, det misslyckas men fisket är ändå okej och jämnbra. Per Nilsson sitter helt ensam, han ser inte någon annan och de springande coacherna missar honom också, sikten är närmast obefintlig. Jag tar mig längs med strandkanten och finner flera svenska deltagare, där fiskar Kent Svensson och Linnea Ståhl från Värmland, även Tuula Pesonen från Karlskoga är där, så även Thomas Larsson och Jonas Back från Gästrikland respektive Jönköping. Lite senare dyker även Gisela Rimmevik från Lycksele upp. Jag stannar till och lyssnar på Jonas och Thomas som hela tiden peppar varandra och talar om vad som verkar fungera och inte. Trekrok orange storlek 14 säger Jonas, jag kör lila storlek 12, provade tafs nu och det funkar bra med bete, ska vi byta ställe, vi kan gå tillbaka senare, provade ett gammalt hål och fick bra där säger Jonas och pekar och så här håller de på.

Ingen har fiskat utanför starten, vilket enligt de lokala arrangörerna brukar vara ett bra ställe, jag får bita mig i underläppen för att inte säga något, vilket hade diskvalificerat laget. Jag får gå runt och titta och ta bilder, inget annat. Med bara tio minuter kvar så går både Thomas och Jonas ändå till starten, där nappar det bra ända tills hagelbössan fyras av och NM är slut för denna gång.

Invägningen sker via en sållning, där kontrolleras att man omhändertagit fisken på rätt sätt och att man inte har andra fiskar än abborre, därefter går man en och en till invägning som sker blint dvs ingen annan är den tävlande får se resultatet. Spekulationerna går i gång i bussen på väg till hotellet, vissa lag räknar ihop sin vikt och gissar på hur långt detta kommer att räcka medan Thomas mest grämer sig över den stora abborren som inte gick upp igenom borrhålet, säkert över kilot säger han, man när vi ankommer hotellet har abborren vuxit än mer, men så är det ofta, som pimpelfiskare är man van att tappa de största. I mitt huvud hörs Tore Skogmans, ”för när storfiskarna talar om, hur stora fiskar han får....”.

Banketten är starten av helgens final med prisutdelning och fotografering av pristagarna som crescendo. Först ut damjuniorerna och sist ut äldre herr veteraner. De svenska lagen får med sig ett guld i herrveteranlaget bestående av Per ”chefen” Nilsson, Kai Lahtinen-Idö och Roger Johansson. Denna gång vinner ingen svensk något guld individuellt men några silver och bronsmedaljer vinnas av de svenska.

Sist på prisutdelningen, vilket land vann och får en inteckning i vandringspriset? Det visar sig bli Finland som vinner, Sverige kommer tvåa medan hemmanationen får bryta ihop och komma igen nästa år i Sverige då nästa NM avgörs.

Sportfiskarna/M.Molander